

COMPROMISOS PER A (RE)COSIR EL MÓN

Objectius per al Desenvolupament
Sostenible en llenguatge d'arpillera

Diari de l'experiència
Fina Niubó

Arpilleres 2023

Tot va començar quan la Roberta Bacic va proposar un taller sobre els "Objectius del Mileni" o sigui els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS).

El dia que ella va venir amb la proposta jo no hi era. Sé que van venir d'altres grups d'arpilleristes i que per parelles van vestir un "nino" amb l'Objectiu triat.

De tota manera, a les arpilleristes de l'Ateneu se'ns va obrir una via per poder expressar les nostres opinions. La cosa, però, va acabar aquí amb el propòsit d'aprofundir-hi més.

© Fundació Ateneu Sant Roc, 2024

c. Cáceres 34-36 · 08918 Badalona · 93 399 39 51
www.fundacioateneusantroc.org

1a edició, febrer 2024

Actualment, el grup ha crescut amb noves incorporacions que estan també molt il·lusionades en poder posar-se mans a la feina.

Hem de dir que el whatsapp és una eina molt útil en aquest tipus de grup on cal passar informació, concretar dates, suggerir idees...

Aquesta vegada ens ha servit per poder exposar públicament- vull dir a totes les integrants del grup- quin objectiu de desenvolupament sostenible agafariem per fer la nostra arpillera.

Ha quedat repartit així:

- Fam zero: Loli
- Salut i benestar: Paqui
- Educació: Fina N.
- Igualtat de gènere: Antonia
- Aigua neta i sanejament: Mònica i Margarita
- Energia assequible i no contaminant: Esperanza
- Reducció de les desigualtats: Montse
- Ciutats i assentaments sostenibles: Mercè
- Producció i consum responsables: Mª Luisa
- Acció per al clima: Manoli
- Vida submarina: Encarna
- Pau, justícia i institucions sòlides: Roser
- Aliances per aconseguir els objectius: Marta
- ...Pilar

Dilluns, 9 de gener

Ens trobem totes (encara que falten l'Anita – que està hospitalitzada des de fa dos mesos - l'Encarna, que sembla que no es trobava gaire bé, i la Loli que tampoc estava fina). Hi hem d'afegir la Marta, l'Esperanza i la Margarita (que de fet, ja s'havien incorporat a finals de curs) i la Mª Luisa i arriba la Mònica amb el braç trencat i carregat de claus, de resultes de l'operació que li van fer a causa d'una caiguda "tonta" (és que hi ha caigudes que no ho són, de tontes?)!

Hem començat a parlar d'alguns dels objectius. La Pilar, la Roser i la Mònica ens han aportat molta informació. Especialment de comunitats autònomes que han fet materials per treballar els esmentats objectius (val a dir que el nostre Govern sembla que encara no ha mogut fitxa al respecte).

Ha estat un intercanvi d'opinions de tota mena, fins i tot hem mirat alguns vídeos, i de mica en mica anem concretant algunes idees, sobre què representen els esmentats Objectius i com podríem representar-los nosaltres alhora i al mateix temps de com ens hi comprometem. Malgrat tot, i que la Pilar s'ho va anotant tot - com sempre- encara no hem concretat res. Sembla que serà el dia vinent; ho hem deixat perquè cadascuna hi vagi donant voltes fins a la pròxima trobada.

Dilluns, 23 de gener

Avui sí que gairebé hi som totes. Gairebé.

I ja comencem a posar fil a l'agulla. La Roser ha portat aquells materials de l'altre dia, però avui amb ganes que surtin ja concrecions. O sigui, que cadascuna es defineixi sobre quin objectiu vol treballar.

Això està aviat dit, però a totes i cadascuna ens agafa una mica de "canguelo", perquè sí, cada Objectiu és molt maco, molt interessant (no deixa de ser una explicació de la Carta dels Drets Humans). Però... com ho posaré a la meua arpillera? La idea és molt àmplia i jo haig de posar-ho en una arpillera! El problema és com posar de manifest aquest Objectiu perquè es pugui entendre. No serà que caurem en aspectes massa mínims i no es podrà entendre tot l'abast de la idea?

Algunes ja tenen clar quin Objectiu volen desenvolupar. D'altres encara hi estan donant voltes. Però tenir-ho clar no vol dir pas que ja sapiguem com ho haurem de fer. O potser sí? O potser les més veteranes ja estan barrinant com faran la seva arpillera...

Sigui com sigui, marxem a casa amb els deures per fer: el pròxim dia hem de portar un dibuix amb què volem representar. Això les que sàpiguen dibuixar perquè el que és jo... Però haig d'acceptar el repte i no tenir vergonya de no fer les coses tan ben fetes i amb tanta imaginació com tenen algunes de les artistes conegudes (perquè de les noves incorporacions encara no en sabem les seves habilitats).

D'il·lusió, però no en falta. Així és que ja tenim feina!

Dilluns, 6 de febrer

I ens tornem a trobar, qui més qui menys ha estat donant voltes al magí per veure com pot plasmar la idea que li ha tocat, algunes, val a dir, força abstractes i difícils de concretar.

El que teníem clar, segons l'acord a què vam quedar, és que posaríem una part fosca – o sigui el que tenim ara i el que no ha de ser- i una part més clara que vindria a ser l'objectiu pròpiament dit. I, també manifestar el meu/nostre compromís amb aquest objectiu: què puc fer jo? Què estic fent jo? Què podria fer jo?

Doncs havent donat les voltes oportunes al cervell, algunes ja han tingut clar el que farien: han portat alguns dibuixos, fins i tot. D'al-

tres encara sembla que ho han de madurar una mica més. N'hem parlat, és clar de les idees que teníem, però una cosa són les idees, l'altra posar-ho en un paper i la tercera i més complicada, fer-ne una arpillera.

Hem comentat, hem suggerit, hem pres idees, hem après les unes de les altres. I això ens ha portat una bona estona.

De manera que hem començat a posar fil a l'agulla, mai més ben dit, o sigui a tallar la tela per fer l'arpillera i fer-los les vores.

I la cosa ha acabat aquí. O més ben dit, no ha acabat perquè la Pilar, l'Encarna i alguna més han anat a explicar com fer les arpilleres als nens de l'Aula oberta que també s'han sumat al projecte.

Dilluns, 20 de febrer

Avui hi havia el ple de gairebé totes, per no dir totes, les arpilleristes i ha arribat l'hora de la veritat. O sigui que cadascuna havia de dir quin era l'Objectiu que havia triat.. I no ha estat gens fàcil per bé que algunes ja havien pres alguna mena de determinació i ho tenien clar. Potser, també, perquè n'hi havia alguns més fàcils que altres; si més no per fer-ne una arpillera.

Ha estat difícil la tria, o millor dit l'adjudicació, perquè els ODS són tan amplis que abasten el món sencer i, com fer-ho en una arpillera de dimensions reduïdes?

La Roser havia portat molts materials, la Mònica ens havia proporcionat uns vídeos... però totes estàvem una mica espantades per la complexitat del tema, o dels temes. I, doncs, cada una amb el seu Objectiu se n'ha anat cap a casa, jo crec que una mica capficades.

M'hi jugaria alguna cosa que totes hem estat donant voltes als temes que ens han tocat. Jo mateixa, estic molt espantada i fins i tot em treu hores de son, encara que costi de creure.

Oh, sorpresa! La Manoli ja s'ha presentat amb la seva arpillera embastada, però molt avançada; l'Encarna ja havia fet uns peixos i altres animals marins; la Mònica també tenia l'arpillera (ella ha dit que faria servir roba d'arpillera a les seves homònimes) mig plantejada; la Pilar tenia la idea molt clara... La Paqui també ja ha portat un dibuix – que li ha fet la seva filla (eh! La idea ha estat meva, però jo no sé dibuixar...-diu).

I en totes aquestes s'ha muntat un guirigall considerable al voltant de la mida de les arpilleres: resulta que no n'hi havia pràcticament cap de la mateixa mida. Que si 42X46, que si 50X40... Vaja, que ens ha pres força estona anar medint totes i cada una de les teles que serveixen de fons. L'Antònia mantenia que les havia tallat totes de la mateixa mida i no ho dubtàvem, però la realitat és que no sabíem d'on havien sortit totes aquelles de mides tan disperses. En fi, que hem aproximat les mides, centímetre amunt centímetre avall i ja hem pogut començar – qui no ho hagués fet encara- a posar fil a l'agulla. Per cert, la Mercè ha vingut tota amoiñada perquè deia que no sabia com plasmar el seu Objectiu en aquell tros de tela

que tenia al davant i – com aquell escriptor que té por davant de la primera pàgina en blanc- estava una mica neguitosa. I això que ella quan s’hi posa fa meravelles. I la Montse ha portat un projecte la mar de “xulo”. L’ha fet amb ordinador el problema, diu, serà posar-ho a la tela...

Dilluns, 6 de març

Avui ha estat un dia tranquil. Potser perquè algunes estàvem tan amoïnades amb la nostra arpillera que havíem d’estar concentrades per força. D’altres, com l’Encarna, la Manoli o l’Antonia, que ja la tenien bastant encarrilada estaven per la feina. La Pilar no se n’acaba de sortir amb la seva arpillera “conceptual” com diu ella – que, per cert, és molt bona- perquè no troba la manera de poder cosir el mapa mundi que hi ha projectat. Prou que totes l’hem intentat ajudar: que si cus-ho així, que si aixà, que si agulles de cap, que si amb aquest punt o aquest altre... Tot plegat, que com que sembla que ho ha provat tot ha deixat reposar la feina a esperar que arribi el clic que farà desencallar el problema.

L’Encarna, sense fer gaire soroll, la té molt avançada; la Mònica li ha portat un peix fet per les dones del Senegal, una mica gros, però ella, l’Encarna, molt divertida ha dit: “bueno” això serà una balena!!!!

L’Antònia, amb la seva imaginació que la caracteritza, ja té molta cosa feta. Aquesta vegada l’ajuda la Loli. Diu l’Antonia que la Loli li fa de modista! I és que em sembla que la Loli, a part que està esperant

una operació de cataractes, troba a faltar molt i molt l’Anita. I com la trobem a faltar totes! Ella tan senzilla, tan sàvia i tan divertida!...

Avui n’han faltat algunes. És normal, algunes encara estan en edat laboral i de vegades no poden arribar a temps. Les germanes Mª Luisa i Esperanza diuen que són a Roma. Quina sort! La Paqui, ha marxat mot d’hora: té paletes a casa, quin malson!

La Marta ha arribat quan ha pogut. Diu que ella és novella i ha començat a fer el dibuix de la seva arpillera. Sort que “no sap” dibuixar! La veritat és que no he vist el dibuix que ha fet amb detall, però ja s’ensumava que era molt detallat i ben fet, no com el meu que sembla que l’hagi fet un nen de parvulari... La Mònica li ha ensenyat a començar l’arpillera pel començament: fent les vores de la tela de sota. La Roser tot just ha començat a tallar la tela de l’arpillera. El duo Margarita-Mònica ja ho tenen molt avançat perquè la Margarita ja ha cosit tota la infraestructura i la Mònica està fent tota la resta. Les seves arpilleres sempre són molt realistes perquè ella sap fer les coses en perspectiva.

La Manoli, també la té avançada, la veritat és que no l'he vista gaire, però l'altre dia ja la tenia ben presentada.

La Mercè em fa molta gràcia perquè la seva arpillera va de ciutats sostenibles. I ella diu que va veure un reportatge on sortien moltes plaques solars, però ella no les vol fer. I està obsessionada amb aquest tema. Fa molta gràcia perquè li anem donant idees i a ella sembla que no li agraden, perquè en realitat ella ja té una idea, però diu que no la té... i tota l'estona així, amb un full de paper en blanc i un llapis a la mà. Feia molta gràcia. I, no t'ho perdís, després, ella artista com és, ens sorprendrà amb una arpillera estupenda.

Potser quedo jo i fa de mal explicar el meu procés. Però soc tan maldestre en això de les arpilleres (pensa que aquest cap de setmana he demanat ajuda al meu marit perquè m'ajudés a fer el dibuix i distribuir bé el paper... he fet un croquis amb paper de diari retallat...) la idea la tinc, però tinc tanta por que així que he arribat a l'Ateneu

he demanat a l'Antonia si m'ajudaria. Naturalment ha dit que sí. I m'ha anat explicant: veus, això ho has de fer així, això aixà... No, si jo la idea ja la tinc i fins i tot he portat un dibuix on es veu una escola... Ho hem deixat així i jo he començat a cosir el fons. Al cap d'una bona estona, l'Antonia em deu haver vist tan perduda que m'ha dit: aquest cap de setmana et faré un parell de ninots de mostra i així veuràs com es fan. Ostres, això sí que ha estat un regal i un alleujament!

I la Paqui no es creu que jo vaig perduda perquè per allò que diuen de la sort del principiant, la primera arpillera es veu que em va sortir molt bé... Però aquesta, ja són figures d'un altre paner...

Dilluns, 20 de març

Aquestes arpilléristes no paren! I ara em refereixo a l'"acció exterior". Aquesta setmana passada algunes han anat a la Universitat Autònoma a presentar el projecte i a explicar-lo a estudiants i professorat. Sempre que van a algun lloc, ja sigui un ateneu, una universitat, un museu... a divulgar el fet de les arpilleres, sempre tornen molt contentes per l'interès que desperta aquest projecte en què estan tan implicades i expliquen amb tanta il·lusió.

Bé, doncs, avui dilluns ens hem tornat a trobar. Tota la sessió ha transcorregut amb una mena de silenci (jo no diria sepulcral perquè queda lleig) respectuós perquè cada una estava immersa en la seva arpillera concentrada en el què i el com.

Qui més qui menys està avançant en la seva arpillera. N'han faltat algunes: la Manoli, la Mònica, la Margarita, la Montse, la Fina C. La Marta ha vingut així que ha pogut plegar d'escola i diu que està engrescant els seus companys i els nens perquè s'impliquin en un projecte d'arpillers. Ha vingut animada perquè li sembla que la cosa pinta bé. D'altra banda, ha vingut, preocupada perquè s'havia deixat els papers on tenia tot el que ja havia fet, a casa. La Pilar li ha suggerit que aprengué a fer ninots. I l'Antonia n'hi ha deixat un de mostra. Renoi, la Marta, ho ha après en un tres i no res! Per més que ella digui que no li ha sortit bé, li ha sortit perfecte.

L'Esperanza i la Mª Luisa ja estan posant fil a l'agulla.

La Pilar, a còpia de punxar-se amb les agulles que ha posat al seu mapamundi, ja ha començat a cosir-lo. Les arpilleres de la Pilar, que ella intitula "conceptuals", són molt interessants, la veritat.

La Mercè, que generalment arriba esbufegant, diu que encara no ha fet res. No vol posar a la seva arpillera plaques solars, de cap manera. Diu que ha vist un reportatge per la tele i que com que les plaques es fan amb materials que s'extreuen de països del tercer món, no hi està d'acord. La veritat és que - com que ella és artista- té una molt bona idea, però encara no l'ha materialitzat. Perquè s'ha de dir que a més d'artista és molt perfeccionista i detallista, per la qual cosa quan la tingui feta totes caurem de cul, ja ens hi té acostumades...

L'Antonia, tal com em va prometre, m'ha portat un nino de mostra. Seré incapaç de fer una cosa tan petita! Li ho agraeixo molt.

La Loli i l'Antonia estan fent una petita meravella a duo. Cap de les dues es vol atribuir el mèrit, però jo destacaria la gran imaginació de l'Antonia que, d'un tros de roba, sap enginyar-se-les perquè sembli un bloc de pisos, o qualsevol altra cosa. Estava contenta perquè hi havia cosit un gronxador i li havia quedat perfecte. I la Loli, sempre tan discreta cosint amb mans de plata els punts que no es vegin o els que es vegin i estiguin molt ben fets...

La Roser ha començat a confegir un tanc i ho està implementant en el dibuix que ha fet prèviament. Amb paciència però allò que diuen: a poc a poc i bona lletra.

I finalment jo, amb la meva arpillera que tants maldecaps em porta. Si no rebo més ajudes exteriors, no sé pas com me'n sortiré...

La Pilar ha anunciat que els nois i noies de l'Aula oberta s'han animat i també faran tres arpilleres. Això es va estenent com una taca d'oli...

Dilluns, 17 d'abril

Avui la trobada ha estat una mica peculiar. Peculiar perquè ningú no obria boca, cosa estranya. I doncs, per què? Jo crec que perquè tothom estava molt preocupat, concentrat en la seva arpillera. Unes ja la tenien més avançada que altres. Però totes, totes força preocupades per com avançar en el projecte.

Faltaven algunes companyes, unes per feina, altres per reunions a la feina... I la Mònica ha vingut, però no ha pogut treballar: ha tingut un accident. Com ja sabem s'havia trencat el braç molt malament i encara no s'havia recuperat que ha tingut un accident amb caiguda inclosa que li ha malmès el braç bo... Això sí que és tenir mala sort. Però la seva arpillera tira endavant perquè la Margarita n'ha agafat les regnes.

O sigui, que les arpilleres van endavant.

Dilluns, 8 de maig

Avui es pot dir que estàvem en "quadro". Faltaven moltes companyes. La Mercè, la Fina C. la Paqui, la Manoli, la Mª Luisa (s'ha trencat el turmell...) l'Esperanza. Al començament tot eren "lamentacions": que si no em surt, que si no he tingut temps de fer res, que si no sé com posar-m'hi, que si em fa perdre la son... Molt animades no estàvem, que diríem. Hi havia un silenci sepulcral que es podia tallar

de tan concentrades en la feina com estàvem. Fins i tot hem fet el comentari de que es notava que no hi havia la Mercè o la Mònica.

De tota manera, l'Antonia i la Loli ho tenen clar i elles van fent com formiguetes i la veritat és que la seva arpillera ja fa molt de goig.

La Pilar no està gens contenta amb com li surt el seu projecte, i ho comenta amb la Marta, que ha vingut quan ha plegat de l'escola... però la Pilar diu que ho vol desfer, no li acaba d'agradar.

La Montse, diu que no hi ha manera de poder plasmar el seu projecte i ha començat a fer ninos. El primer li ha sortit molt "xulo" Jo no recordo quin és l'Objectiu que ella treballa, però diu que ha de fer molts ninos que representin diferents ètnies i cultures.

La Roser ja tira endavant amb els seus ninos, tampoc no li agrada massa com li queda el militar, però ja se'n va sortint.

La Mònica ha arribat i amb ella l'alegria i el bon humor. Està amoinada pel progrés del seu braç tan ple de ferros i ens ha fet una exhibició de com se les apanya per arribar als llocs o als prestatges més alts. De tota manera, ella pot cosir i per més que digui que no en sap, ho fa molt bé. Fins i tot ens ha ensenyat un llibre d'agulles que havia fet – perquè estava tipa de punxar-se, diu-. Molt bonic, per cert.

La Marta sempre comenta que ella no en sap, que ella ha vingut a aprendre... però deixa-la córrer i ja veurem com se'n surt, perquè en realitat aprèn i molt de pressa.

El que ens passa a les principiants com la Marta i com jo, per exemple, és que ens emmirallem amb les arpilleres de les companyes

que tenen més experiència que nosaltres i saben tots els trucs i les maneres de fer les coses. Però com ha comentat la Montse és “fent i desfent que aprèn l’aprenent”, cosa que jo corroboro. I això, a més, em consola. És la pràctica, la mare dels ous. Com en tot.

No cal dir que la meva arpillera tampoc no és que em satisfaci gaire i faig i desfaig com diu la dita popular. Em costa saber triar les teles adients, demano consell a l’Antonia... I el que em fa un veritable pànic és haver de fer els ninos. Pànic, això és el que sento...

Avui la Pilar, la Loli i l’Antonia han marxat més d’hora perquè han anat a sentir un concert coral al Palau de la Música.

Dilluns, 22 de maig

Avui ha estat un dia molt trist. Molt. Érem poques: la Paqui, la Pilar, la Manoli, la Loli, l’Encarna i jo.

I la Paqui s’ha acomiadat del grup.

Una sèrie de malentesos i unes circumstàncies poc favorables han causat aquesta dolorosa decisió, no només per a ella sinó per a totes nosaltres. I diu que no hi ha marxa enrere. Dolorosa decisió, ja dic. Totes hem romàs callades, pensatives i molt tristes davant d’aquesta decisió tan transcendent. Tota la tarda.

Abans d’anar-se’n, però, ens ha deixat una magnífica, i dic magnífica, arpillera on reflecteix l’Objectiu de la Sanitat pública, gratuïta i de qualitat per a tothom. Sembla estrany com ha pogut palesar-ho

tan bé. He quedat bocabadada: no hi falta detall, un paraigua que aixopluga a totes les races i ètnies al costat d’un hospital. I amb uns ninos tan expressius i ben fets...

Ens deixa una de les persones més positives i un puntal de les arpilleres durant catorze anys. És la seva decisió. L’única cosa que podem esperar és que passi aquest dol i torni tan aviat com pugui. Per bé que ens ha dit que quan calgui explicar les seves arpilleres on sigui, ella hi serà. Millor.

En un altre ordre de coses, l’Antònia ens ha ensenyat un mini ninot que gairebé no es veu: treball de miniatura. Sorprenent! Mentre la Loli va cosint, sota les seves directrius i discutint-li tot el que calgui...

Quedo parada com l’Encarna ha sabut posar en relleu la bondat dels mars i oceans lliures de deixalles i contaminació com a Objectiu que ella està treballant.

Més tard han vingut la Roser i la Marta. La Marta emocionada per haver anat a comprar fils a una merceria dels Encants que ella desconeixia. Bé, pel que sembla desconeixia tot del món de la costura. El que passa és que l’ha enganxat el projecte i s’hi ha llençat de ple. Comenta que els de casa i/o amics s’estranyin i no comprenguin que ella cusi, cosa que pel que sembla no havia fet mai.

La Roser va donant voltes al seu ninot “millonetis” li diu: Li ha sortit clavat, però el troba (o és) massa gros.

La veritat és que aquesta arpillera ens fa suar força a totes. Jo, personalment, ja hauria tirat la tovallola perquè mentre haig d’anar fent paisatges, rius, camins i muntanyes encara em defenso, però estic endarrerint el fet de començar a fer els ninots perquè em fa una por horrorosa. Pànic, diria jo.

La Pilar avui es veu que tenia altres compromisos i no hi ha estat en tota l’estona. La veritat és que tant ella com la Manoli estaven molt afectades pel que ha succeït i, ja dic, avui la trobada semblava un funeral.

Com es veu a la crònica, avui n’han faltat moltes.

Dilluns, 18 de setembre

Encara que algunes ja es van reunir el proppassat dilluns, jo no hi vaig ser. De fet, avui era la tornada oficial. I hi érem totes. Menys la Fina C., que ja havia anunciat que aquest any no podria venir. I la Marta, tampoc. No tenim notícies d’ella.

Tothom portava la seva arpillera algunes més acabades que les altres. Es veu que tothom hi ha treballat. I la veritat és que pel que s’ha pogut veure són totes una veritable obra d’art. Fins i tot les més primerenques com la Mª Luisa i l’Esperanza portaven ja unes bones arpilleres molt completes i explicatives. També

és veritat que n’hi ha algunes que són veritables artistes. Però no diré noms.

La sessió ha estat molt interessant. La Manoli ens ha ensenyat de fer ninots a la Mª Luisa i a mi. I més o menys ens n’hem sortit.

Totes hem intercanviat experiències, opinions i maneres de poder ajudar les companyes que així ho han manifestat, però totes estàvem molt concentrades en la feina.

Hem quedat que dimecres aniríem al Casal del Besòs a compartir experiències amb altres arpilleristes .

I el dissabte, 21 d’octubre la Roberta ens ha proposat anar al Museu Reina Sofia de Madrid a dinamitzar un taller d’arpilleres.

Sembla ser que ens hem animat totes menys, de moment, l’Encarna.

El dilluns, 2 d’octubre jo no vaig anar a la trobada.

Dilluns, 16 d’octubre

Madrid ja és a les portes i hem estat parlant una mica del què, el com i el de quina manera...

La Manoli, com que ja té la seva excel·lent arpillera acabada, ha anat elaborant material per portar a la sessió del taller: retallant per aquí, plegant per allà ha fet un bon gruix de teles. Sempre pensant: en tindrem prou?.

Cada una haurà de portar el seu kit de costura. I, finalment i per whats, la Pilar ha demanat que cada una porti la seva arpillera per poder ensenyar el procés. Ho trobo una gran idea.

De fet, la Pilar ja ens ha donat dia (ens ha "amençat"!) per a la inauguració de l'exposició: a mitjan novembre, no recordo exactament. Això vol dir que les hem de tenir acabades tant sí com no. De fet, algunes ja les hi tenen, d'acabades. A mi em falten alguns detalls.

I, ara només ens falta anar a Madrid. Jo ja vaig dir que no sé pas què ensenyaré. Ja es veurà.

Dissabte, 21 d'octubre

I vam anar a Madrid.

Dilluns, 30 d'octubre

Arribat el dia, algunes ja teníem l'arpillera acabada i la Roser ja va començar a donar les arpilleres per poder-les cosir. Va començar la Paqui. Les altres, o fèiem l'escrit de la butxaqueta, o bé acabàvem de donar els darrers tocs a l'arpillera.

La qüestió és que estàvem ben enfeinades i ben concentrades en la feina. Perquè ja tenim data per a la inauguració, i no s'hi val a badar! El dia 13 de novembre l'hem de muntar i el 27 la inaugurarem. O sigui que... la Roser ens dona pressa perquè li passem els escrits i les arpilleres acabades perquè ha de tenir temps de fer el catàleg.

En honor a la veritat, sembla increïble com la imaginació i el saber fer de les companyes donen resultats tan sorprenents i magnífics. El cas és que aquestes arpilleres són molt i molt boniques, i reflecteixen ben bé els objectius que ens volíem proposar: actuar en positiu en pro del planeta i la seva gent.

Dilluns, 13 de novembre

Traca final! Les arpilleres ja estan llestes, estan exposades a les taules de l'Ateneu. Bé, totes no, perquè la Marta ha anat tenint problemes de diversa índole i no l'ha poguda acabar. Per la qual cosa, ha posat la directa o millor dit fil a l'agulla i s'ha disposat a acabar-la, amb l'ajuda de la Pilar.

Com que la Roser ja tenia el projecte de llibre gairebé acabat, la Mònica s'ha erigit en "monja lectora" i ha anat llegint tots els textos que hem posat a les butxaques de les respectives arpilleres. També, per corregir si hi havia alguna cosa que no quadrava.

Si les arpilleres són una veritable meravella, els escrits no queden pas enrere. Reflecteixen el fruit del treball i la reflexió a què ens ha portat tot aquest temps de l'elaboració de les arpilleres pròpiament dites. Perquè ens n'ha portat, i força, de feina. Però sembla que totes hem quedat contentes del resultat.

Ens hem dedicat, mentre durava la lectura, a anar preparant i cosint les arpilleres a la mateixa arpillera.

Hem acordat com es faria la presentació de l'exposició: cada una tindrà la seva arpillera, l'explicarà, i un cop explicada la penjarà en un giny dissenyat prèviament.

Hem quedat per al proper dilluns, qui pugui, per anar posant en solfa tots els detalls i serrells que sorgeixen un cop et poses de mans a la feina.

Dilluns, 27 de novembre

Avui ha estat un magnífic dia per les arpilleristes. Era el dia en què exposàvem el nostre treball i podíem explicar-lo.

La sala de l'Ateneu estava plena de gom a gom: familiars, amics i coneguts i altres interessats en veure el resultat de les arpilleres actuals.

Ha començat la Pilar explicant quina cosa era això dels Objectius del Desenvolupament Sostenible Agenda 2030.

A continuació la Cynthia, educadora de l'Aula oberta, ha explicat com i per què han treballat alguns d'aquests objectius amb els nois i noies.

Seguidament, la Mònica ha fet una recordança de la nostra bona companya Anita, tan participativa, tan alegre i acollidora que ens va deixar el proppassat mes de març.

Després ha intervingut la Fina que ha explicat el procés de les arpilleres i com hem arribat fins aquests resultats. Recalcant, això sí, que encara que cada arpillera té un toc personal –com diu l'Antonia– és, eminentment un treball de reflexió, de recerca de recursos i d'ajuda mútua, col·lectiu.

Posteriorment, cada una ha presentat la seva arpillera destacant-ne el perquè i el com del seu resultat.

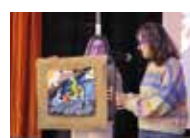
Especial interès han despertat les arpilleres dels nens i nenes de l'Aula oberta que han ressaltat la companyonia amb què han viscut aquesta experiència.

l'acte s'ha tancat amb el brindis de rigor tant se val si era llimonada o cava.

Destacar, també, que ja hi ha algunes persones que s'han interessat per formar part del grup.

Això de les arpilleres va estenent-se com una taca d'oli!

Ho celebrem.

FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC